

— Dominóztunk.
— Mindig te nyertél.
— Mert engedtéll nyerni.
— Engedtelek nyerni?
— Persze. Neked adtam a Fehér Leányt. Egyszer nem takart be.
Nagyon megharagudtál.

Egymásra mosolyogtunk. Társam ujját a szájára tette, közelebb hajolt és bizalmasan a fülembe súgta:

— Tudod mit? Most nem leszünk rosszak, mert a sarokba térdepeltetnek bennünket. Megisszuk a tejet, megesszük a kalácsot, a süteményt — motyogta —, a süteményt...

Vártunk.

(Lyukas cipőben az iskolába, este a lavórban forró víz, hahaha, a rövidnadrágos világ vége és az ének: »Hogyha ma eljőnnél a kávéházba...«)

Megnyomtam a csengőt. Azt is mondhatjuk majd, hahaha, hogy kitört rajtunk a sárgaság.

Vártuk a Fehér Leányt, hogy jöjjön és kinyissa előttünk a kaput, kerékpáron szállítva nyomunkban a körtéket és az ananászt. Reggel kakaót kaptunk, finom kalácsot ebédre és citromos teát vacsorára. Éjjel megigazítja ágyunkon a lecsúszott takarót és a hajunkba túr, hogy múljon a láz...

Két hét vakáció...

MOLCER MÁTYÁS

HOMMAGE À WALTHER VON DER VOGELWEIDE

*A hársfa lombja
közt tört fényben
már rég nem szól fagyott dalom.
A torkom szomja
fúlt csendélet
hideg, bezárt, örök falon.
Lelkem ága-bogán halott,
tandara-hopp,
halott csalogány vagyok.*